

РОЗДІЛ 1

ПЕРА

Тепер я просто розгубилася.
Моєю первинною ціллю було якомога скоріше повернення додому вільною жінкою. В мене була улюблена робота, коханий хлопець, його родина та мої друзі. Стільки важливих речей очікували на мене!

А потім Джейкоб мене зрадив.

Чи справді він очікує на моє повернення? Чоловік, який був настільки байдужим до часу, проведеного зі мною, що викинув мене як старе ганчір'я? Коли його картярські борги сягнули захмарних висот, він погодився продати людину — мене — тільки задля того, щоб кінці докупити звести. А якби в нього не було боргів? Якщо б знадобилися гроші, щоб придбати будинок або автівку? Він і на них мене розміняв би?

Я не знала, що й думати.

Біль у серці кравав глибше гострого леза. Боліло нестерпніше, ніж коли б вдарили сталеву бейсбольною битою по ребрах. Немає нічого гіршого, ніж не мати мети.

А мене її позбавили.

Подивилася на глечик на столі у своїй спальні, на ту мізерну кількість зібраних гудзиків. Я погодилася на цю збочену угоду, тому що була сповнена рішучості повернутися додому. Проте зараз мене позбавили мотивації повернутися, і гудзики здавалися чимось несуттєвим. Єдина їхня користь — щось отримати від Кроу. Минулої ночі ми спали разом, бо в мене був зайвий гудзик. Ці гудзики стали валютою, щоб отримувати потрібні мені речі.

Зараз у цьому полягає єдина їхня цінність.

Кроу, як зазвичай, повернувся з роботи додому. Кожен божий день він у той самий час входив у парадні двері. Чоловік був пунктуальний до зубовного скреготу. Всі його рухи та дії були передбачуваними. Не знаю, як йому вдавалося обводити навколо пальця ворогів, коли він був таким усталеним занудою.

Замість того, щоб усамітнитися у власній кімнаті, прийняти душ, він постукав у двері моєї спальні.

— Прошу, заходь! — я сиділа на кушетці біля каміну. На подушці поряд зі мною лежала книга. З того жахливого вечора я не брала її до рук. Єдине, що я робила — сиділа та витріщалася у стіну.

Кроу ввійшов до кімнати як господар. Чорний костюм застібнутий на всі гудзики, штани ідеально підкреслювали мускулясті ноги. В ньому було багато сексуальності, але найбільше мене вабили його міцні стегна.

Довершувала образ блакитна краватка відтінку тропічних вод. Не такого глибокого темно-синього кольору, як його костюм, а прекрасної, сповненої життя блакиті. Лише такі суворі чоловіки, як він, могли стягнути краватку так, що в цьому вбачалася погроза. Від нього у всьому віяло мужністю. Навіть його особняк, оздоблений з елегантністю та смаком, був втіленням чоловічого начала.

Він привітав мене поглядом, який став крижаним тієї ж миті, як Кроу переступив поріг кімнати.

Я йому не допікала, не чинила перепон, тож не знала, в чому полягає проблема.

— Слухаю!

— Припини негайно!

Я лише спокійно сиділа у власній кімнаті. Ані снідала, ані обідала. Якби його слуги не отримали попередження, то й не звернули б на мене уваги.

— Перепрошую?

— Всю цю скорботу, в яку ти занурилася. Вже припини це. Й рухайся далі, — він повернувся, щоб піти, бо сказав все, що хотів. Його плечі напружилися від роздратування, ніби він бажав вибити з-під мене опору.

— Ти бач!

Він обернувся, коли досяг дверей. На обличчі незмінний крижаний вираз.

— Не думала, що ти зможеш бути ще більшим довбнем. Проте тобі вдалося, — я майнула у ванну кімнату, замкнула двері, щоб він не міг мене переслідувати. Пустила воду, стала під душ. Тепла вода приємно пестила шкіру, вгамовуючи лють — принаймні хоча б частково.

До моєї спальні навідався Ларс.

— Його світлість бажав би, аби ви приєдналися до нього за вечерею.

Тільки не після його нещодавнього фортелю.

— Сьогодні вечерятиму у себе в кімнаті. Дякую, Ларсе. Він тримав руки за спиною, стоячи в отворі дверей.

Якщо він стовбичить на місці, ще має що сказати.

— Ще щось?

— Його світлість наказав подавати вечерю тільки в їдальні. Якщо бажаєте їсти — маєте доєднатися до нього за столом.

— У такому разі я голодуватиму, — вибір зрозумілий. Я повернулася до книги, мовчки відпускаючи слугу.

Ларс зачинив двері, його кроки затихли в коридорі. Пройшла хвилинка, і я розуміла, що слуга вже в їдальні переказує Кроу мою відповідь. Лише питання часу, коли він особисто вломиться в мою кімнату й витягне мене за волосся.

За мить біля моїх дверей пролунали тихі кроки. Попри його легку ходу, було зрозуміло, що кожна клітина його тіла жевріє гнівом. В очах палає хаос, вірогідно, я отримую ляпас.

Двері, мов за командою, різко розчахнулися. Очі його з крижаних піків перетворилися на випалюючу лаву.

— Підводь. Свою. Дупу. Негайно! — він стояв переді мною, тримаючи сильні руки вздовж тіла.

Я повернулася до книги й продовжила читати.

— Ні.

Він схопив мене за горло, стиснув пальці, вдавив мою голову в узголів'я кушетки. Коліном він став на подушку, нахилився наді мною, в його очах ясно читалася погроза.

— Негайно спускайся! Або я відшмагаю тебе, поки не станеш волати від болю, — він сильно потрусив мене за шию. — Не випробовуй мене.

Я його не випробовувала. Мені просто було байдуже.

— Роби, що забажаєш, Кроу, — моє тіло вже нічого не відчувало. Онімло від завданого Джейкобом удару. І ця крига вже ніколи не скресне. Я зневірилася: у всіх і в усьому. Чи перебуватиму тут полонянкою, чи повернуся додому — залишуся сама. І мені нікому довіритися. Якщо

він бажає — може мене кривдити, як заманеться, але, скоріш за все, я нічого не відчуватиму взагалі.

Він послабив хватку, вигляд обличчя змінився. Щось відбулося у глибині його душі. Він помітив спалах у моїх очах. Побачив надлам у моїй душі. Нарешті зрозумів, що в мене розбите серце. Це забрало в нього певний час, але, зрештою, він усвідомив.

Кроу змінив тон із різкого на лагідне вмовляння, якому я надавала перевагу. Зрідка зустрічаєш співчутливого й турботливого чоловіка. Проте, коли таке трапляється, то прекрасно.

— Прошу, повечеряємо разом, — він забрав руку з моєї шиї, ніжно торкнувся пальцями щоки.

Занепокоєння в його погляді повернуло мене до тями. Усвідомлення того, що я в змозі іноді вгамувати його лють та повернути лагідність, надавало мені ваги.

— Гарзд.

Того вечора ми вечеряли на терасі. Сонце вже сховалося за пагорби, але розфарбувало небо в пастельні тони. Легкий вітерець гуляв виноградниками, граючи листям лози. Насувалася ніч, оливкові дерева вздовж дороги почорніли в її мороку.

Посеред столу мигтіли білі свічки, освітлюючи наші обличчя під час вечері. Ми обоє мовчали, бо зазвичай жоден не мав чого сказати за столом. Часом я дивувалася, чому він бажає моєї компанії, коли він вочевидь не потребував нікого поряд.

— Як справи на роботі? — порушила я панівну тишу.

— Добре, — як завжди, лаконічна відповідь.

— А чим саме ти займаєшся? — мені було відомо, що він володіє винарнею, але я не знала, що з того випливає.

Іноді він працював вдома, а часом цілий день був відсутній.

— Багато паперової роботи. Багато контролю.

— Чому не наймаєш людину? Щоб вона виконувала цю роботу.

— В мене є працівник. Проте важливо самому регулярно навідуватися. Тримати всіх у тонусі. Щоб працювали чесно.

Я пригадала, як Бонс застрелив одного з власних працівників. У чоловіка стався напад, він не міг поворухитися, але Бонсу було плювати. Він все одно поціливі йому в голову. Навіть не запитуючи, я знала, що Кроу ніколи так до своїх працівників не ставиться.

— В мене по всій Італії є оптові бази. Час від часу я навідую їх навмання. Коли не повідомляю про свій візит, вони поводяться природно. Я можу з'явитися несподівано будь-якої миті.

— Скидається на те, ніби ти їм не довіряєш.

Він покрутив келих із вином, потім зробив ковток. Облизав губи, поставив келих на стіл.

— Я нікому не вірю.

Він і мені це радив. І мав рацію. Адже мій власний хлопець продав мене у довічне сексуальне рабство. А я мешкала з цим чоловіком під одним дахом, кохалася кожного ранку, перш ніж йти на роботу, зізнавалася йому в коханні. А потім він встроїв мені ножа у спину.

— І маєш рацію, — я більше ніколи не припущу подібної помилки. Більше нікого не впущу в душу. Ця подорож довела мені, що люди — то суцільне зло. В них немає нічого доброго, хоч колись я вважала інакше. Я навіть зустріла двох жінок, які точно усвідомлювали, що я полонянка, але їм було, чорт забирай, начхати.

Кроу поклав виделку, хоча ще не закінчив вечеряти. Зазвичай порції подавались невеличкі, і по закінченню трапези тарілки ставали порожніми. Але сьогодні він залишив на тарілці недоїдки — певно, не мав апетиту. Він не зводив із мене очей, просто буравив мене ними. Часом, лише пильно поглянувши на мене, він міг одразу прочитати мої думки.

— Ти мене розчарувала.

Чомусь це виявилось гірше, болючіше, ніж коли він просто увірвався до моєї кімнати й наказав спускатися.

— То й що! Я просто звичайна людина, у якої є почуття, як у інших. Не можу поводитися як робот. Як ти. Механічно, — мені несила за одну ніч подолати побідне спустошення. Таке потребує часу.

— Розчарований, що ти втратила своє внутрішнє полум'я. Розчарований, що ти дозволила якомусь шматку лайна згасити цей вогонь. Я не таку жінку знав. Не з такою жінкою познайомився. Ти — справжній боець. До самого кінця.

Я витримала його погляд, відчуючи, як щось на кшталт втіхи розтікається венами. Він зробив мені комплімент — а такі речі нечасті. Я усвідомила, що Джейкоб розчавив мене. Проте я виявилася недостатньо міцною, щоб відродитися.

— Тобі ніколи не зрозуміти, як я відчуваюся. Ніколи не збагнути, яка це зрада.

— Я розумію набагато більше, ніж ти припускаєш, — він погрожував мені поглядом, відмовляючись від меншого, ніж бажав.

— Я кохала цього чоловіка. Ми мешкали разом. Сам факт того, що він продав мене у пожиттєве рабство лише задля погашення картярського боргу... — я похитала

головою, бо не змогла домовити. Це поза межами мерзенності. Навіть думати про таке нестерпно. Через Джейкоба я вбила двох людей. Через нього мене безжально гвалтував збоченець. Виключно через нього я потерпаю від нелюдських страждань. За один тиждень не могла від цього оговтатися. Можливо, і ніколи не оговтаюсь.

— Не думай про це, — голос його звучав твердо та неблаганно. — Не переймайся через те, що не можеш змінити. Не живи минулим, коли перебуваєш у сьогоденні. Те, що сталося з тобою, справді жахає, визнаю це. Коли я вивчив твоє досьє, принаймні тиждень був у пригніченому стані. Але ж ти не маєш давати цьому визначати власну долю. Не дозволяй себе пригнічувати. Ти маєш встати на ноги й просуватися вперед. Ти набагато сильніша.

Він досі нічого не зрозумів.

— Через його вчинок я не лише втратила надію. Я в безвиході, бо мені немає куди повертатися додому. В мене немає родини, яка б мене шукала. Немає ліпших друзів, які б через мене надмірно непокоїлися. Джейкоб був для мене найближчою рідною людиною. А йому байдуже, жива я чи мертва. Перебуваю тут чи в Америці — яка різниця? — я ковтнула клубок, що підступив до горла. — У мене немає дому.

Я вимила обличчя, перевдяглася до сну. Раніше моя спальня була надійним притулком, однак тепер я ненавиділа це місце — принаймні коли лягала спати. Я відчувала спокій лише тоді, коли Кроу міцно обіймав мене.

Він був моїм лицарем, моїм захисником — навіть уві сні. Однак я не могла благодати його спати зі мною щоночі. У мене замало гудзиків, і я не хочу використати їх всі за тиждень.

У двері негучно постукали. Вочевидь, Кроу.

— Заходь, — я тільки-но розчесала волосся, відкинула його через плече. На мені була футболка, яку мені залишив Кроу. Футболка була на десять розмірів більшою, сягала колін, проте вона була дуже зручною. В якомусь сенсі здавалося, що я постійно в його обіймах.

Увійшов Кроу. В сірих спортивних штанах, без сорочки. Міцне, ідеально зліплене тіло, його м'язи випиналися вздовж жорстких ліній сухожиль, які щільно підтримували скелет.

Він подивився на вогонь, що палав у каміні, потім присів поряд зі мною на ліжко. Він широко розставив ноги: через великий зріст коліна трохи височилися над ліжком.

Мої ж ноги не досягали підлоги.

Ліктями він уперся в коліна.

— Хочеш, щоб я ліг із тобою?

Я подивилася на гудзики у глечичку. На дні лежало шість. Усі різні та унікальні. В моїх очах глечик був ощадним рахунком. І я мала їх виважено витратити. На випадок, якщо наснитися кошмар або станеться щось гірше.

— Ні, все гаразд.

Він ледь повернув голову в мій бік, спостерігаючи за моїм виразом обличчя.

— Я волів би щось зробити, — його голос завмер, вперше виказуючи власний біль. Ніколи не було зрозуміло, чи він опікується мною, чи ні. Часом здавалося, що так: коли він захищав мене. Але потім, вже наступного дня, він поводився зі мною як із собакою. Він був для мене загадкою.

— Ти не можеш нічим зарадити, Кроу.

— Я лише хотів, щоб ти знала, що я справді розумію, наскільки тебе зрадили. Розумію, який це біль. Справді усвідомлюю, що таке, коли немає дому, — він втупив погляд у зціплені руки. Короткі пасма каштанового волосся

трохи заплуталися, коли він закудлав пальцями кучеряві кінці.

— Ти не сама. І ніколи сама не була.

Я слухала те, що він казав, чіпляючись за кожне слово.

— Що сталося? — раніше він мені нічого особистого не розповідав. Єдине, що мені було відомо: в нього є брат. І ще знала, що у братів напружені стосунки.

— Мій батько помер десять років тому. Мама вже немає п'ять.

Він потер долонями одна об одну, намагаючись зосередитися на завданні, що стояло перед ним. Те, що він намагався сказати, завдавало нестерпного болю. Його плечі напружилися, він навмисно дихав поверхнево. Коли щось його вражало, Кроу свідомо не виказував емоцій.

— А кілька місяців тому загинула моя сестра, — голос його залишався твердим, але він зціпив зуби, немов лише так міг контролювати почуття. — Дуже важка втрата для мене.

Серце моє розторошилося на друзки, коли я почула його зізнання. Коли Джейкоб мене зрадив, я не могла ясно розмірковувати. Надто сильно боліло. Проте почувши, як Кроу зізнається у власному болю, я відчула, що це мене зачепило більше, ніж я очікувала. Захотілося все владнати. Зменшити його страждання.

— Співчуваю.

Він нахилив голову.

— Я знаю, що таке не мати дому. У мене є брат, Кейн, проте... це не те саме.

Більше несила було зберігати відстань між нами, тож я заповзла йому на коліна та охопила ногами його талію. Він трохи відкинувся назад, щоб притягти мене до себе, а потім сховав обличчя у вигині моєї шиї. Оповив мене

руками, щоб я не впала. Навіть дихання не прискорилося — він залишався таким же беземоційним, як завжди. Однак Кроу чіплявся за мене, ніби моя присутність мала якесь значення.

Я поцілувала його в лоб, погладила волосся. Моє серце глухо калаталося на рівні підборіддя Кроу, розділяючи біль цього чоловіка. Він полонив мене, утримував проти мого бажання, але моє серце краялось через його втрату. Я опікувалася ним більше, ніж мені хотілося це визнавати. Коли він страждав, я страждала удвічі. Чи не через це він роздратовувався, коли я зламалася під тягарем власної біди? Бо відчував те саме?

Він підвів голову, подивився на мене. В очах досі палав біль. Ані сльозинки, навіть натяку, проте він виявляв свій біль глибше. Його зажурені очі — брама навіки зламаної душі.

Я охопила його обличчя руками, поцілувала в губи. Найніжнішим поцілунком, який йому будь-коли дарувала. Мої губи рухалися повільно, на очі накочувалися сльози. Теплі та солоні. Стікали струмочками по моїх щоках, а потім зрошували його шкіру.

Він щільніше притиснув мене до себе, поки ми продовжували цілуватися. Ще ніколи нас не поєднував такий надміцний зв'язок. Цього разу все було інакше: Кроу торкався мене, мов тендітної пелюстки троянди, і я виливала цим поцілунком власну душу. Виклала власні карти, повідала йому правду: що я до нього глибоко небайдужа.

І він зізнався мені у тому самому.

Щось трапилось у нього всередині, він відсахнувся. Забрав свої губи, однак мої сльози залишилися на його щоках. Зсадив мене з колін на ліжко. Потім підвівся, замкнувся в собі, ніби взагалі нічого не відбулося. На мене не дивився, знову вкриваючись шаром криги.

— Кроу... — я витерла сльози тильним боком руки, соромлячись, що розрюмсалася перед ним. Він тримав очі додолу, бо несла було дивитися мені в очі. Руки він поклав на стегна, плечі повернули звичайну невблаганну суворість.

— Добраніч! — Кроу повернувся до мене спиною і вийшов.

Я не розуміла, що відбулося. Ще мить тому ми були одним цілим, ділили момент вразливої ніжності. А за секунду він вже йде геть. Вимкнув власне серце, викинув мене з голови. Він відштовхнув мене, накреслив червону лінію, яку не бажав, щоб я перетинала.

Лінію, яку він сам ніколи більше не перетне.